

Elżbieta Jaworska

"Wielka - tak, ale dlaczego
improvizacja?", Zofia Stefanowska
[w:] "Studia z teorii i historii poezji",
Wrocław-Warszawa-Kraków 1970 :
[recenzja]

Biuletyn Polonistyczny 14/40, 154

1971

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

(I) SIEK Stanisław: Osobowość Słowackiego na podstawie psychologicznej analizy jego utworów dramatycznych. Akademia Teologii Katolickiej, Warszawa 1970 s. 135, tabl., bibliogr.

Przedmiotem pracy jest ustalenie zespołu cech osobowości Słowackiego w postaci psychogramu w oparciu o psychologiczną analizę jego twórczości dramatycznej (14 dramatów, od "Mindowe" do "Samuela Zborowskiego"). W tych celach wyzyskuje autor ogólne reguły interpretacji treści wypowiedzi, jakie przynoszą klucze testów projekcyjnych: Rorschacha, TAT (Test Apercepcji Tematycznej), Wartegga. Kolejno wyodrębniono: powtarzające się zespoły obrazów - tematy utworów dramatycznych i cechy życia, przeżyć i działań postaci w tych utworach - jako projekcje własnych cech osobowości Słowackiego. Za kryterium prawdziwości ustalonego i przedstawionego psychogramu uznał autor zbieżność jego wyników z pracami przeprowadzonymi przez biografów Słowackiego: Hertza, Kleintera, Sawrymowicza, których źródłem były listy, wspomnienia, całość twórczości poety.

E.Sz.

BP/40

(II) STEFANOWSKA Zofia: Wielka - tak, ale dlaczego improwizacja? W: Studia z teorii i historii poezji, pod redakcją M. Głowińskiego. Seria II. Oss. Wrocław-Warszawa-Kraków 1970. IBL PAN. Z Dziejów Form Artystycznych w Literaturze Polskiej. T.XX, s. 151-166.

Szkic - poprzedzony przeglądem opinii badaczy "Dziadów" na temat tytułu "Improwizacja", nadanego przez poetę wielkiemu monologowi Konrada - określa go jako "poezję w poezji", w przeciwieństwie do innych wypowiedzi, które w dramacie pisany wierszem pełnią rolę "prozy w poezji". Autorka ustala również pozostałe funkcje monologu w systemie wewnętrznym dramatu, uwarunkowane antycypacją sytuacji improwizatora, polegającą na wykonywaniu poezji na zamówienie przy jednoczesnym demonstrowaniu wybuchu nieskrępowanego natchnienia.

E.J.

BP/40